

Arrest

nr. 241 161 van 17 september 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. BRIJS
Moskoustraat 2
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Libanese nationaliteit te zijn, op 13 januari 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 december 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 21 januari 2020 met referentnummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 augustus 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 september 2020.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat B. BRIJS en van attaché G. DESNYDER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Libanese nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 30 april 2013 en heeft zich een tweede keer vluchteling verklaard op 19 januari 2015.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 29 januari 2015 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoekers tweede verzoek om internationale bescherming werd op 3

februari 2015 door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in overweging genomen. Verzoeker werd gehoord op 13 april 2015 en op 30 oktober 2019.

1.3. Op 11 december 2019 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

*U verklaart de Libanese nationaliteit te bezitten en een Aramees-orthodox christen te zijn. Hoewel u officieel bent geregistreerd in Zahle, Libanon, zou u geboren en getogen zijn in Hasakah, Syrië. Uw grootouders waren indertijd naar Syrië verhuisd omwille van een vete met een andere Libanese familie waarbij uw familie bloedwraak vreesde. Hoewel u nooit in Libanon gewoond zou hebben, zouden u, uw echtgenote en uw kinderen enkel over de Libanese nationaliteit beschikken. U en uw familie stonden in Syrië bekend als een rijke handelaarsfamilie. Omwille van jullie rijkdom werden jullie tijdens de oorlog gevisieerd. In de zomer van 2012 trok u met uw jongste zoon G.(...) E.(...) K.(...) (CG X en OV X) en uw echtgenote N.(...) E.(...) K.(...) (CG X en OV X) naar Libanon om een paspoort aan te vragen. Nadat uw zoon O.(...) A.(...) K.(...) (CG X en OV X), die een drankwinkel uitbaatte, in september 2012 werd afgeperst, keerden jullie terug naar Syrië. De Syrische autoriteiten konden jullie niet helpen. In december verlieten uw echtgenote en jullie nog minderjarige zoon G.(...) Syrië en trokken jullie in bij familie in Beiroet, in afwachting naar Europa te kunnen reizen. U vervoegde hen in januari 2013. G.(...) raakte in Beiroet betrokken in een gevecht met een Libanees nadat deze laatste uw schoonzus had uitgescholden voor een Syrische. Na bemiddeling door de politie werd het incident afgesloten. U kon in Beiroet een visum regelen om naar België te komen en reisde in april 2013 met uw echtgenote en G.(...) naar België, waar u op 7 mei 2013 **een eerste verzoek** om internationale bescherming indiende.*

Ter staving van uw eerste verzoek legde u de volgende documenten voor: de Syrische verblijfsvergunning van u en uw echtgenote, een kopie van de Syrische verblijfsvergunning van uw zoon G.(...), uw diploma lagere school, een betalingsbewijs van de belastingen, uw huwelijksakte, een verklaring dat u in Syrië woonachtig was, uw Libanese identiteitskaart, een handelsverklaring, een kopie van uw rijbewijs, een document van ‘real estate’, een notariële akte, een doopakte van u, uw echtgenote en G.(...), een bewijs van bezit van goederen, een telefoonabonnement afgesloten te Hasakah, betaalde facturen, een bewijs van krediet bij “Banque Bemo Saudi/ Fransi”, facturen van uw houthandel, uw internationaal Libanees paspoort, dat van uw echtgenote en van uw zoon G.(...), een vaccinatiedocument van uw zoon, een diploma van G.(...), een bewijs van schoolgaan van G.(...), een document van het vierde leerjaar van G.(...), een certificaat ‘academic attendance’ van G.(...), een diploma van G.(...) van het tweede middelbaar en een certificaat ‘basic education’ van G.(...). Uw volwassen zonen O.(...) en Y.(...) E.(...)-K.(...) (CG X en OV X) kwamen eveneens naar België en dienden hier ook een verzoek om internationale bescherming in.

Op 15 mei 2014 nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus aangezien u er niet in slaagde om aannemelijk te maken dat er in uw hoofde in Libanon, uw land van nationaliteit, een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming zou bestaan. Ook in hoofde van uw echtgenote en zonen werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. U ging in beroep tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV), waarna deze de beslissing van het CGVS bevestigde in haar arrest van 6 oktober 2014.

*U verliet België niet en diende op 19 januari 2015 **een tweede verzoek** om internationale bescherming in. Ook uw echtgenote en zoons O.(...) en Y.(...) dienden een tweede verzoek om internationale bescherming in. Uw zoon G.(...), die intussen meerderjarig was geworden, diende op dat moment zijn eerste verzoek om internationale bescherming in eigen naam in. In het kader van uw huidig verzoek haalt u aan dat u niet naar Libanon kan terugkeren omwille van de problemen die uw zoon O.(...) gekend zou hebben omwille van zijn werk als lijfwacht en chauffeur. Hiernaast verwijst u naar de algemene situatie in Libanon, zo haalt u aan dat Libanon onveilig is omwille van het toenemende terrorisme, de aanwezigheid van IS en Jabhat al-Nusra in Libanon en dat er momenteel een revolutie gaande is. Ook geeft u aan dat jullie als christenen zowel in Syrië als in Libanon vervolgd worden. Verder verwijst u opnieuw naar de vete met de Z.(...)-familie in Libanon. Voorts haalt u aan dat*

jullie ondertussen goed geïntegreerd zijn, zo heeft u ondertussen een eigen bedrijf opgericht en heeft uw echtgenote een vast contract bij Kruidvat. U stelt bovendien dat u geen banden heeft in Libanon. Daarnaast haalt u aan dat u door de onrechtvaardige behandeling die u hier in België ondergaat, met name het feit dat uw verzoek om internationale bescherming geweigerd werd, medische problemen heeft gekregen. U zou een zenuwzinking hebben, diabetes, maagproblemen, hypertensie en andere medische problemen.

Ter staving van uw tweede verzoek om internationale bescherming legt u volgende documenten voor: kopieën van de beslissingen van de Zweedse asiel- en immigratiedienst in hoofde van uw broer H.(...), H.(...) en N.(...), van uw vader en van de drie kinderen van uw broer H.(...), de toestemming van uw familieleden in Zweden om hun asioldossier op te vragen (met kopieën van hun Zweedse identiteitskaart) en talrijke artikels over de situatie in Libanon.

Op 3 februari 2015 nam het CGVS uw tweede asielverzoek in overweging.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van uw tweede verzoek om internationale bescherming dient te worden geconcludeerd dat u er vooralsnog niet in bent geslaagd een gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

In het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming nam het CGVS op 15 mei 2014 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus daar uw verzoek om internationale bescherming beoordeeld diende te worden ten aanzien van uw land van uw nationaliteit, in casu Libanon; er geen concrete aanwijzingen waren dat u in Libanon dezelfde groepering diende te vrezen als in Syrië; het eenmalige incident waarin uw zoon G.(...) en echtgenote betrokken raakten in Libanon onvoldoende zwaarwichtig was om gewag te maken van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie; er geen indicaties waren dat de bloedwraak die ten tijde van uw grootvader begon nog steeds actueel is; de gebeurtenissen in Syrië niet relevant zijn bij de beoordeling van uw vrees ten aanzien van het land van uw nationaliteit; er in Libanon geen sprake was van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld waardoor de confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet en de door u voorgelegde documenten deze appreciatie niet konden wijzigen. Deze beslissing werd bovendien bevestigd door de RvV op 6 oktober 2014 en geniet bijgevolg kracht van gewijsde, waardoor de vastgestelde ongeloofwaardigheid en de erin aangehaalde motieven vaststaan en niet langer kunnen worden betwist.

In het kader van uw tweede, en huidig, verzoek om internationale bescherming dient vastgesteld te worden dat u geen elementen aanbrengt die de beoordeling genomen in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming in positieve zin kan ombuigen.

Wat betreft uw bewering dat u niet naar Libanon kan terugkeren omdat u geen band heeft met het land (CGVS I, p. 2 en 8-9), dient vooreerst opgemerkt te worden dat u dit element reeds in het kader van uw eerste verzoek had aangehaald en de RvV in haar arrest van 6 oktober 2014 stelde dat het feit dat u in Syrië heeft gewoond, u er een eigen bedrijf had en u geen affiniteit zou hebben met Libanon, geen afbreuk doet aan vaststelling dat uw verzoek om internationale bescherming moet worden beoordeeld ten aanzien van uw land van nationaliteit, in casu Libanon. Daarenboven kan er getwijfeld worden aan uw bewering geen duurzame band te hebben met Libanon. Zo verblijft de familie van uw echtgenote namelijk nog steeds in Beirut, Libanon, (CGVS II, p. 4) en blijkt uit uw verklaringen dat u toch regelmatig vanuit Syrië naar Libanon ging, o.a. voor het bezoeken van familieleden en het regelen van

administratieve aangelegenheden (CGVS I, p. 6). U beweert nooit voor langere periodes in Libanon verbleven te hebben, slechts zelden naar Libanon te zijn gereisd en ook zouden uw broers en zussen volgens u in Syrië zijn geboren en daar steeds hebben gewoond (CGVS I, p. 5). Uw zus E.(...) K.(...) N.(...) (CG 91/31286BZ en OV 4.183.219), die in 1992 naar België kwam, verklaarde tegenover het CGVS echter dat zij, net als haar broers en zussen, geboren was in Beiroet, Libanon, en daar tot haar vertrek in 1992 woonde. Ook verklaarde zij in 1992 en 1996 dat u woonachtig was in Beiroet (zie verslagen toegevoegd aan administratief dossier). Hiermee geconfronteerd komt u niet verder dan te stellen dat dit niet klopt en dat u wel 'eens' op bezoek ging (CGVS I, p. 8). Hoewel uit de verklaringen van u, uw echtgenote en kinderen wel kan worden afgeleid dat jullie lange tijd woonachtig zijn geweest in Syrië, doen dergelijke vaststellingen toch wel de vraag rijzen of u wel een correct zicht biedt op de precieze affiniteit die u met Libanon heeft ende exacte duur en/of frequentie van uw verblijf aldaar.

Vervolgens moet worden vastgesteld dat u geen concrete noch voldoende zwaarwichtige elementen aanbrengt die er op wijzen dat u in Libanon persoonlijk gevisieerd wordt met het oog op vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.

In zoverre u aanhaalt dat u in Libanon vermoord zal worden door de groepering die uw zoon O.(...) bedreigd had omwille van zijn werk als chauffeur en lijfwacht (CGVS II, p. 5), dient opgemerkt te worden dat het eerste verzoek om internationale bescherming van O.(...) door het CGVS afgewezen werd omdat er geen geloof gehecht kon worden aan de door hem aangehaalde problemen omwille van zijn werk als lijfwacht en chauffeur. Deze beslissing werd bovendien bevestigd door de RvV op 6 oktober 2014 en geniet bijgevolg kracht van gewijsde, waardoor de vastgestelde ongeloofwaardigheid en de erin aangehaalde motieven vaststaan en niet langer kunnen worden betwist. Het gegeven dat u nu louter verwijst naar iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich ook niet van die aard om afbreuk te doen aan de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van de problemen van uw zoon O.(...). Evenmin bracht O.(...) in het kader van zijn tweede verzoek om internationale bescherming elementen aan die afbreuk konden doen aan de reeds eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn initieel asielrelaas.

Met betrekking tot de familievete en de door u ingeroepen vrees voor bloedwraak, dient te worden gesteld dat in het kader van uw eerste verzoek om internationale reeds geoordeeld werd dat u er niet in slaagde aannemelijk te maken dat u op basis van de door u aangehaalde familievete een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie diende te koesteren. Hoewel u andermaal verwijst naar deze familievete, brengt u geen nieuwe elementen aan die deze appreciatie kunnen wijzigen. U slaagt er nog steeds niet in om voldoende aan te tonen dat u omwille van deze familievete actueel een vrees voor vervolging heeft in Libanon. Het enige element dat u aanbrengt is dat, wanneer jullie op bezoek waren in Libanon, onbekenden één keer bij de burens kwamen vragen wie er op bezoek was. Dat dit met de familievete te maken zou hebben is echter louter een vermoeden van uwentwege dat u verder op geen enkele wijze kan staven (CGVS I, p. 8-9 en CGVS II, p. 5-6). Hetzelfde geldt voor uw bewering dat iemand in Syrië ooit gezegd zou hebben dat zij een bloedwraak hadden met iemand uit Hassakah en ze dat nooit zouden vergeten. Het gegeven dat u zelf aanhaalt, nl. dat u tegenwoordig meer schrik heeft voor IS en Jabhat al-Nusra, relativeert bovendien in grote mate de ernst van de door u voorgehouden vrees als gevolg van deze familievete (CGVS I, p. 9).

Daarenboven blijkt u ook niet goed op de hoogte te zijn van de familievete en kunnen uw verklaringen hieromtrent allerm minst overtuigen. Zo slaagt u er enkel in om aan te geven dat de oorzaak van de vete iets te maken had met irrigatie en er hierbij iemand van Z.(...)-familie werd gedood, al weet u niet wie. Evenmin weet u wie hem doodde of wanneer dit gebeurd was (CGVS II, p. 8-9). Redelijkerwijze kan verwacht worden dat indien u daadwerkelijk een vrees voor vervolging zou koesteren omwille van deze familievete, u van deze zaak beter op de hoogte zou zijn. Daarenboven blijkt ook dat uw broer S.(...) A.(...), die reeds jaren in Zweden verblijft, af en toe naar Libanon terugkeert. Zo zou hij tijdens de laatste periode van uw verblijf in Libanon ook in Libanon zijn geweest (CGVS E.(...) K.(...) N.(...) I, p. 4). Dat uw broer nog regelmatig naar Libanon reist ondermijnt in ernstige mate de ernst van de door u voorgehouden vrees en ondermijnt tevens de geloofwaardigheid van de door u voorgehouden vrees voor vervolging in Libanon.

Voorts haalt u nog aan dat jullie als christenen in Libanon vervolgd worden. Dit is echter louter een blote bewering van uwentwege die u niet verder kan staven. Hoewel u beweert dat uw kerk, de Syrisch-Aramese kerk, in Libanon niet erkend wordt en jullie geen rechten hebben, blijkt dit volgens informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie is toegevoegd aan het administratief dossier, niet correct te zijn (CGVS I, p. 2 en 8-9). Bovendien maken christenen bijna 40% uit van de Libanese

bevolking, zijn ze vertegenwoordigd in de overheid en hebben zij een aanzienlijke politieke macht in het land. Met betrekking tot het artikel van "Newsweek.com" over de exodus van christenen uit het Midden-Oosten moet worden opgemerkt dat dit een algemene beschrijving bevat van problemen van christenen in het Midden-Oosten. Het heeft geen betrekking op uw persoon. Bovendien moet worden opgemerkt dat, waar het in dit artikel gaat over concrete feiten van vervolging van christenen in het Midden-Oosten, hierbij geen concrete feiten worden weergegeven uit Libanon. In tegendeel wordt er - wanneer gezegd wordt dat de situatie van de christenen, hoewel meestal gesproken erg slecht, erg verschillend is van land tot land in het Midden-Oosten -, over Libanon geschreven dat veel christenen het land in de jaren 1980 verlieten omwille van de burgeroorlog doch dat 38% van de bevolking christenen zijn en dat ze een sterke politieke rol spelen. Het artikel van de "International Business Times" gaat over een christelijk grensdorp dat in het vizier ligt van IS en Jabhat al-Nusra die zich aan de overkant van de grens bevinden. Hierop werd een christelijke militia opgericht om het dorp te beschermen, die samenwerkt met Hezbollah. Het artikel schetst met andere woorden een zeer specifieke situatie waarvan niet kan worden gesteld dat het een representatief beeld schetst voor heel Libanon, laat staan voor de situatie van de christenen in de hoofdstad Beirut waar uw familie verblijft. Een loutere verwijzing naar uw religie en de situatie van christenen in Libanon is onvoldoende om in uw hoofde te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging, u dient uw persoonlijke vrees immers steeds individueel aan te tonen.

Uw verklaring dat u geen bescherming kan inroepen bij de Libanese autoriteiten, kan u evenmin concretiseren. Uit de verklaringen van u en uw echtgenote blijkt bovendien dat jullie in het conflict dat uw zoon G.(...) met een Libanees gekend had via bemiddeling door de politie tot een verzoening konden komen, hetgeen suggereert dat u wel degelijk beroep kan doen op de bescherming van de Libanese autoriteiten. De vaststelling dat u in Libanon ook zonder problemen identiteitsdocumenten en paspoorten kon bekomen, toont allerminst aan dat u niet bij de Libanese autoriteiten terecht zou kunnen in geval u bescherming nodig heeft.

Met betrekking tot uw verklaring dat vele kennissen uit Hassakah en uw broers en vader reeds verblijfsstatussen hebben gekregen (CGVS I, p. 2 en CGVS II, p. 3-4) en de documenten die u in verband hiermee voorlegt, moet worden opgemerkt dat u hiermee niet aantoonst dat u persoonlijk in aanmerking komt voor het bekomen van internationale bescherming. In verband met uw verklaring dat uw broers en vader die in Zweden een verblijfsvergunning hebben gekregen terwijl ze om dezelfde redenen naar Europa zijn gevlucht, moet vooreerst worden opgemerkt dat de kopieën van de beslissingen van uw broer H.(...) en N.(...) reeds door uw zoon Y.(...) voorgelegd en beoordeeld werden in het kader van zijn eerste verzoek. Daarnaast dient elk verzoek op individuele basis beoordeeld te worden, hetgeen ook bij u het geval is. Uzelf kan bovendien niet opgeven op basis waarvan uw familieleden in Zweden een verblijfsstatus kregen. U komt niet verder dan te stellen dat ze om dezelfde redenen als u zijn gevlucht, meer bepaald de oorlog en problemen in Syrië. Dat u de verblijfsstatus van uw familieleden wel aanhaalt om uw verzoek kracht bij te zetten, maar u zich blijkbaar niet heeft geïnformeerd over de aard en de reden van deze statussen (CGVS I, p. 2-3), doet de wenkbrauwen fronsen. Er kan immers worden verwacht dat u, die contact heeft met uw familie in Zweden, zich terdege zou hebben geïnformeerd over de elementen waarop u uw tweede verzoek baseert. Bovendien moet worden opgemerkt dat uit de beslissingen van uw broers blijkt dat zij geen vluchtelingenstatus of alternatieve beschermingsstatus hebben gekregen, doch een verblijfsstatus op basis van een vorm van familiehereniging. Uw vader kreeg een beschermingsstatus om humanitaire redenen en de kinderen van uw broer kregen een beschermingsstatus in de zin van subsidiaire bescherming op basis van artikel 15b van de Kwalificatierichtlijn over subsidiaire bescherming.

Verder moet worden opgemerkt dat de door u, tijdens uw gehoor op het CGVS, ingeroepen medische problemen geen verband houden met de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. U dient zich voor de beoordeling van medische elementen te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

Met betrekking tot uw verwijzing naar de huidige situatie in Libanon (CGVS I, p. 3 en 9 en CGVS II, p. 6) moet worden opgemerkt dat u hiermee geenszins een persoonsgerichte vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aantoonst. Het betreft hier louter de algemene situatie in uw land van nationaliteit, hetgeen als dusdanig niet valt onder de toepassing van de Vluchtelingenconventie. Dit element werd echter wel in rekening gebracht in de beoordeling betreffende de subsidiaire beschermingsstatus, die hieronder wordt besproken.

Bovenstaande bevindingen in acht genomen dient te worden geconcludeerd dat u er niet in geslaagd bent om een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet aannemelijk te maken.

Naast de toekenning van een vluchtelingenstatus, kan een verzoeker door het CGVS evenwel een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Het CGVS benadrukt in dit verband dat artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

*Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon (zie de **COI Focus Libanon - Veiligheidssituatie Update - dd. 14 mei 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_libanon_de_veiligheidssituatie_20190514_0.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat het land getroffen werd door de Syrische burgeroorlog, wat de politieke polarisatie en de sektarische spanningen in het land deed toenemen. Anderzijds zat de recente Libanese burgeroorlog nog stevig verankerd in het collectieve Libanese geheugen en bij elke opstoot van spanningen waren de verschillende politieke leiders geneigd om tot kalmte op te roepen.*

Sinds 2016 stellen waarnemers een toenemende beduidende verbetering van de algemene veiligheidssituatie vast. Mede door de toegenomen veiligheidsmaatregelen van het leger en Hezbollah en door de ontwikkelingen in Syrië nam de schaal van geweld af. In 2017 kende Libanon een combinatie van politiek momentum, een verbeterde veiligheidssituatie en brede steun voor het leger. Met de verkiezing van een president, parlementsverkiezingen in mei 2018 en de vorming van een brede coalitieregering eind januari 2019 kwam een einde aan een lange periode van instabiliteit. Diverse bronnen spreken over een aanhoudende relatieve kalmte en stabiliteit in 2018 en begin 2019. Verschillende lokale salafistische groeperingen werden ontmanteld en een groot aantal extremisten gearresteerd.

Daar waar de meeste burgerdoden in 2014 vielen bij sektarisch geweld in de zuidelijke buitenwijken van Beiroet en in een aantal dichtbevolkte wijken in Tripoli, kwam in 2015 een einde aan dit geweld. De laatste terroristische aanslag in Beiroet betrof een dubbele zelfmoordaanslag op 12 november 2015 in de zuidelijke sjiietische wijk Bourj al-Barajneh. Verder vond er sinds een zelfmoordaanslag in januari 2015 geen sektarisch geweld meer plaats tussen de alawitische en soennitische milities in Tripoli.

Van 2015 tot en met de zomer van 2017 concentreerde het gros van het geweld zich in de grensregio met Syrië, voornamelijk in de noordoostelijke Bekavallei (Arsal, Ras Baalbek). In de zomer van 2017 voerden zowel het Libanese leger, als Hezbollah grote militaire operaties uit gericht tegen de aanwezige militanten van IS en en Jabhat Fatah al-Sham/Hayat Tahrir al-Sham (het vroegere Jabhat al-Nusra). Hierbij vielen geen burgerslachtoffers te betreuren. De gewapende extremistische groeperingen verlieten na onderhandelingen met Hezbollah vervolgens collectief de grensregio, en het Libanese leger controleert nu nagenoeg de volledige Syrische-Libanese grens. Met het vertrek van de extremistische strijders kwam niet alleen een einde aan de gewapende confrontaties tussen de extremistische groeperingen, waaronder IS en JN/JFS/HTS enerzijds en het Libanese Leger of Hezbollah anderzijds, maar ook een eind aan het geweld tussen de extremistische groeperingen, die elkaar tot dan toe bekampten voor de controle van strategisch gebied langsheen de grens met Syrië.

Met het eind van het gewapend geweld en controle van het Assad-regime in een groot deel van West-Syrië, namen de aanvallen vanuit Syrië eveneens af. Na de zomer van 2017 werd er geen Syrisch grensgeweld meer gerapporteerd. Het gros van het geweld in de regio Baalbek, Hermel en Akkar betreft individuele gewelddaden van criminele aard en clangeweld.

In de overige regio's is het overwegend rustig. De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is relatief stabiel. VN-resolutie 1701 die een einde maakte aan het conflict tussen Hezbollah en Israël in 2006 blijft grotendeels nageleefd en Hezbollah behoedt zich er in het huidige klimaat voor om Israël te provoceren. Er vinden slechts kleine wederzijdse vergeldingsacties plaats, waarbij geen burgers gevisieerd werden

en ook geen burgerslachtoffers vielen. Ook in de verslagperiode bleef de situatie stabiel, en dit ondanks de dreigende retoriek langs weerskanten.

In de Palestijnse kampen blijft de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen inspanningen om escalatie van geweldincidenten te vermijden. Bij de gewapende incidenten in de Palestijnse kampen worden over het algemeen geen burgers gevisieerd. Meestal betreft het gewapende confrontaties tussen rivaliserende gewapende groepen onderling, binnen een groepering of tussen een gewapende groepering en een controlepost van het leger net buiten het kamp. Aangezien de kampen dichtbevolkt zijn vallen hierbij soms burgerslachtoffers te betreuren.

Wat de situatie in het kamp Ayn al Hilwah betreft, dient opgemerkt te worden dat de problemen in grote lijnen terug te brengen zijn tot een machtsstrijd tussen Fatah en radicaalislamitische groeperingen enerzijds, en wrijvingen binnen Fatah anderzijds. Van november 2016 tot november 2017 vonden er gewapende confrontaties plaats tussen de Palestijnse gezamenlijke veiligheidsmacht verbonden met Fatah en de radicaal islamitische groepen onder leiding van Bilal Badr, waarbij in het kamp minstens vijftig doden, waaronder verscheidene burgers, vielen. Tijdens 2018 verminderden de spanningen en het geweld tussen Fatah en islamitische groeperingen en verlieten verschillende leden van extremistische groeperingen het kamp, gaven zich over aan de autoriteiten, werden uitgeleverd of gearresteerd. De Gezamenlijke Veiligheidsmacht ontplooidde zich in de meest gevoelige wijken maar de situatie blijft gespannen. De veiligheidsincidenten in 2018 varieerden van spanningen en beperkte schietincidenten tot moorden. In 2018 werd bericht over een zevental doden en een zeventiental gewonden bij geïsoleerde incidenten tussen enkelingen behorend tot een gewapende fractie. Aangezien deze incidenten plaatsvonden in drukbevolkte wijken betrof het gros van de slachtoffers burgers. Het geweld in Ayn al Hilwah genereerde de voorbije jaren geen significante volksverplaatsingen, maar slechts tijdelijke ontheemding in het kamp. De veiligheidssituatie in het kamp is anno 2019 relatief kalm.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat burgers in Libanon actueel geen reëel risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Tot slot, het CGVS nam ook in hoofde van uw zonen Y.(...), O.(...) en G.(...) een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van artikel 1 van de Conventie van Genève van 28 juli 1951, de artikelen 48/3 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en het algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheidsbeginsel, voert verzoeker aan dat hij ter staving van zijn tweede verzoek om internationale bescherming heeft verwezen naar de vrees voor vervolging ten gevolge van de problemen die zijn zoon O. heeft gekend omwille van zijn werk als lijfwacht en chauffeur van de officier M.A.S., die met zijn groepering het regime ondersteunde. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verwerpt dit element echter, zoals ook blijkt uit de beslissing genomen in het kader van het verzoek van zijn zoon. Verzoeker betwist de gegeven motivering en verwijst bijgevolg naar de motieven opgenomen in het beroepsverzoekschrift van zijn zoon O. (RvV 242.834):

“Zoals verzoeker tijdens zijn verhoor bij het CGVS heeft uiteengezet, kon hij gedurende zijn eerste verzoek om internationale bescherming geen informatie over zijn werkgever meedelen omdat deze hem geholpen heeft uit Syrië te vluchten, en hij hem beloofd had nooit iets te onthullen over hem. Ook tijdens zijn eerste verhoor in het kader van huidig verzoek om internationale bescherming, durfde hij geen

informatie mee te delen omtrent zijn werkgever. Aangezien hij ondertussen vorig jaar overleden is, heeft verzoeker besloten om nu wel informatie over hem mee te delen aan het CGVS.

Zo legde hij tijdens zijn verhoor het volgende uit (verhoor CGVS 28.10.2019, p 6):

"De vorige keer, tijdens mijn interview, heb ik wel wat informatie gegeven, maar niet alle informatie. Jullie hadden gevraagd over zijn echte volledige naam en wat meer informatie, maar die kon ik niet geven. Ten eerste omwille van loyaliteit en ten tweede omdat hij dat toen aan mij gevraagd had. Hij zei toen "je gaat waarschijnlijk naar Europa vertrekken, maar daar mag je niet over mijn naam, mijn werk of wat wij gedaan hebben praten". Hij vroeg aan mij om geen info te geven, daarenboven had ik ook wat schrik om erover te praten, dat ze te weten zouden komen dat ik informatie gelekt heb. Ik heb toen gezegd dat zijn naam Abu Ali is, maar dat is zijn roepnaam en niet zijn echte naam. Vandaag kan ik jullie zijn echte naam geven, ik heb ook foto's van hem en zijn gezin. Ik herhaal met de hoop dat er geen informatie uit deze kamer gaat gelekt worden."

Ter staving hiervan voegt verzoeker een persartikel bij dat bevestigt dat M.(...) A.(...) S.(...) overleed in 2018 (stuk nr. 2).

In de bestreden beslissing beperkt het CGVS zich tot besluiten dat dit louter bijkomende elementen zouden zijn die volledig in het verlengde liggen van het asielrelaas dat hij in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming heeft naar voren gebracht en dat als ongeloofwaardig werd beschouwd. Ook stelt het CGVS dat het nieuw element dat verzoeker aanbrengt geen bewijs vormt van de aangehaalde problemen met Jabhat al-Nusra en bijgevolg geen afbreuk doet aan de reeds eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas.

Op de eerste plaats merkt verzoeker echter op dat het feit dat hij tijdens zijn eerste verzoek om internationale bescherming weigerde informatie te verstrekken over zijn werkgever één van de redenen was op grond waarvan het CGVS geen geloofwaardigheid hechtte aan zijn asielrelaas.

In de weigeringsbeslissing van 15.05.2014 stelde het CGVS: 'Indien u vervolgens geen enkele informatie wil geven betreffende uw werkgever - die nochtans een bepalende rol speelt in uw relaas - kan hieruit worden geconcludeerd dat u ofwel de waarheid niet spreekt, ofwel doelbewust bepaalde cruciale info wenst achter te houden. In beide gevallen ondermijnt dit uw geloofwaardigheid.'

Dat verzoeker in het kader van huidig verzoek wel informatie wenst en kan geven omtrent zijn werkgever, die inderdaad een cruciale rol speelt in zijn asielrelaas, is dus wel degelijk een essentieel element dat de algemene geloofwaardigheid van zijn asielrelaas in een ander daglicht kan brengen. Het CGVS getuigt dus van een gebrek aan zorgvuldigheid waar het dit element zonder veel motivering afwijst.

Op de tweede plaats merkt verzoeker op dat het CGVS niet in twijfel trekt dat hij voor de officier M.(...) A.(...) S.(...) gewerkt heeft. Het CGVS hecht enkel geen geloof aan de problemen die hij gekend heeft met Jabhat al-Nusra ten gevolge hiervan, louter met verwijzing naar zijn eerste asielrelaas. Gedurende zijn verhoor werd hem er telkens op gewezen dat zijn problemen als ongeloofwaardig werden bevonden in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming, zonder werkelijk in te gaan op zijn werk bij deze officier. Opnieuw getuigt het hierbij van een gebrek aan zorgvuldigheid waar het CGVS niet verder onderzoekt of omwille van zijn werk voor officier M.(...) A.(...) S.(...), en dus zijn affiliatie met pro-Assad groeperingen, alleen al verzoeker een risico op vervolging loopt in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst.

De motivering van de beslissing op al deze punten is dus niet afdoende en manifest onredelijk.

Geen enkel onderzoek is door het CGVS verricht en geen enkele bevraging heeft plaatsgevonden.

De wetsbepalingen aangevoerd in het middel zijn dan ook geschonden.

De Raad beschikt niet over de onderzoeksbevoegdheid om deze documentatie aan te brengen.

Het behoort om die reden minstens de beslissing te vernietigen om het CGVS te verplichten de nodige onderzoeksdaten te stellen.

Dat in ieder geval moet vastgesteld worden dat de verwerende partij heeft nagelaten een nauwkeurig en aandachtig onderzoek te doen van alle elementen van dit dossier.

Het CGVS beschikt over ruimere toegang tot informatie en documenten dan verzoeker en dient een geheel van informatie aan te brengen om de vrees te evalueren in de mate verzoeker informatie verschaft over zijn werkgever die verifieerbaar is.

Verzoeker benadrukt in deze de samenwerkingsplicht die op de CGVS rust : HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M./Ierland aldus ook toegepast door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen : RvV 03/01/2013, T Vreemd., 2013, 156 en RvV 12 maart 2013, T. Vreemd., 2013,157 en ook nog RvV 10 februari 2014, nr. 119.223 : deze vergt dat de overheid alle gegevens van de zaak dient te verzamelen en in deze fase van de procedure met de asielzoeker moet samen werken.

De basis daartoe is vastgelegd in artikel 4,1° lid van de Kwalificatierichtlijn.

Het vluchtelingenrecht houdt vast aan het algemeen rechtsprincipe dat de bewijslast bij de verzoeker ligt.

Dat betekent dat de asielaanvrager zijn asielverhaal en zijn nood aan internationale bescherming moet bewijzen. (James Hathaway, The laws of refugee status, 1991, 252 blz.; Guy Goodwin-Gill, The refugee in international law, 1996, 584 blz.; Jean-Yves Carlier, Dirk Vanheule, Klaus Hullmann en Carlos Pena Galiano (ed.), Who is a refugee?, 1997, 799 blz. en Qu'est-ce qu'un réfugié?, 1998, 859 blz.; zie ook C. Flamand, l'établissement des faits en matière d'asile': RDE, 2008, nr. 150, pp. 459-499 ; S. Bodart, La protection internationale des réfugiés en Belgique, Brussel, Bruylant, 2008, p.172.)

UNHCR herinnert ons aan dit principe in haar handboek en in haar nota over het bewijs in asielmateries. (UNHCR, Handboek, Genève, 1992, § 196; UNHCR, Note on Burden and Standard of Proof in Refugee Claims, 16 december 1998, § 6).

Ook de Belgische rechtspraak herinnert ons geregeld aan dit principe.(Bijvoorbeeld: CPRR, 00-1967/R9674, van 22 mei 2001; CPRR, 00-2220/R9675, van 16 mei 2001; CPRR, 05-0285/R13110, van 25 januari 2006; CCE, arrest nr. 1541, van 4 september 2007, beslissingen geciteerd door ECRE & ELENA, The Impact of the EU Qualification Directive on International Protection, oktober 2008, p. 59; RvV, arrest nr. 36 588, van 28 december 2009; CCE, arrest nr. 37 290, van 21 januari 2010; CCE, arrest nr. 39 505, van 26 februari 2010.)

Zie ook : UNHCR heeft het algemeen principe aangepast zodat er een verdeling van bewijslast is. (UNHCR, Handboek, Genève, 1992, § 196; UNHCR, Note on Burden and Standard of Proof in Refugee Claims, 16 december 1998, §6.)

Reden is de bijzonder kwetsbare situatie van de asielaanvrager (als gevolg van zijn vrees, zijn vlucht uit het herkomstland, zijn eventuele posttraumatische stresssituatie, enz.).

Volgens UNHCR is het de taak van de onderzoeker/asielautoriteit om mee te werken aan het vaststellen van de feiten. Zo kan hij het geheel van relevante feiten evalueren en gebruik maken van alle middelen waarover hij kan beschikken om de nodige bewijzen te verzamelen.

Het principe 'de bewijslast ligt bij de verzoeker' is in asielmateries inderdaad aangepast en verdeeld over de asielaanvrager en de asielinstanties. De Kwalificatierichtlijn 2004/83 neemt dat beginsel eveneens over in artikel 4 (1).

In zijn arrest van 22 november 2012 in de zaak C-277/11 stelde het Hof van Justitie dienaangaande zeer duidelijk dat een samenwerkingsplicht rust op de Lidstaat.

In een arrest van 12 maart 2013 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is van die rechtspraak overigens uitdrukkelijk toepassing gemaakt in de Belgische context (zie RvV 12 maart 2013, TVR, 2013, n° 2, 157)''

Verzoeker voegt hier nog aan toe dat hij in het kader van zijn verhoor door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zeer weinig ondervraagd is geweest omtrent deze vrees voor vervolging. Hij werd er louter op gewezen dat dit reeds als ongeloofwaardig werd beschouwd in het

kader van het eerste verzoek om internationale bescherming van zijn zoon, en bijgevolg meende het Commissariaat-generaal dat het niet nodig was om hier verder op in te gaan en verzoeker hieromtrent verder te ondervragen. Dit werd ook opgemerkt door verzoekers raadsman na afloop van het persoonlijk onderhoud van zijn echtgenote (zie verhoor N.E.K. 28 oktober 2019, p. 6). Ook dit toont volgens verzoeker het gebrek aan zorgvuldigheid aan waarmee het Commissariaat-generaal het asiëldossier van het gezin heeft onderzocht.

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 48/4 en 62 van de Vreemdelingenwet, de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en het algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur, meer bepaald de zorgvuldigheidsplicht, de verplichting om alle gegevens en stukken van het dossier in overweging te nemen, en het redelijkheidsbeginsel, voert verzoeker aan dat ook met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus het onderzoek gevoerd door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen manifest onvoldoende is. Het Commissariaat-generaal grondt zich immers enkel op de COI Focus van 14 mei 2019 om de algemene veiligheidssituatie in Libanon te analyseren, zonder verder onderzoek te voeren naar de actuele veiligheidssituatie. Verzoeker had tijdens zijn persoonlijk onderhoud nochtans benadrukt dat de huidige situatie in Libanon erg problematisch is. Sinds oktober van vorig jaar is het namelijk zeer onrustig in Libanon ten gevolge van manifestaties tegen het regime die hebben geleid tot het ontslag van de eerste minister. Uit diverse bronnen blijkt dat hierbij excessief geweld wordt gebruikt door de veiligheidsdiensten. Verzoeker hekelt dat nergens uit de bestreden beslissing blijkt dat hier rekening mee is gehouden. Integendeel, het Commissariaat-generaal heeft bij de beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus geen onderzoek gevoerd naar de huidige veiligheidssituatie en heeft de impact van de recente gebeurtenissen in het land niet verder onderzocht. Verzoeker benadrukt dat de recente gebeurtenissen in de regio van begin dit jaar in aanmerking moeten worden aangenomen bij de beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus. Het is immers alom geweten dat de Iraanse generaal Qassem Suleimani, die steun bood aan het Libanese Hezbollah, gedood werd door de Verenigde Staten. De reactie van Hezbollah hierop was zeer agressief ten aanzien van de VS. De leider van Hezbollah, Hassan Nasrallah, heeft heel duidelijk gesteld dat de VS de prijs zouden betalen voor het overlijden van Suleimani en dat zij de militaire aanwezigheid van de VS in het Midden-Oosten zouden beëindigen. Er zijn volgens verzoeker dus ernstige aanwijzingen dat de situatie in zijn land van herkomst aan het escaleren is, en zou kunnen leiden tot willekeurig geweld met vele burgerslachtoffers. Verzoeker besluit: *“Het onzeker klimaat laat vandaag niet toe de beoordeling te doen die door de CGVS werd gedaan zonder al deze nieuwe gegevens in rekening te brengen. De Raad beschikt echter niet over de onderzoeksbevoegdheid om de nodige informatie te verkrijgen om dit element te kunnen beoordelen. Het behoort om die reden minstens de beslissing te vernietigen om het CGVS te verplichten de nodige onderzoeksgegevens te stellen.”*

2.3. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: het artikel *“Prominent Commander in regime Militias and Hezbollah killed”* van The Syrian Observer van 3 september 2018, het artikel *“Crise. La contestation au Liban se mobilise massivement après une manifestation propouvoir”* van Courrier International van 4 november 2019, het artikel *“Liban. Les autorités doivent cesser immédiatement d'utiliser une force excessive contre les manifestants pacifiques”* van Amnesty International van 19 oktober 2019, het artikel *“Hezbollah vows to end US military presence in Middle East”* van Time van 5 januari 2020 en het artikel *“Iran's proxy threat is the real problem now”* van Foreign Policy van 10 januari 2020.

Ter terechtzitting legt verzoeker een aanvullende nota neer met betrekking tot de actuele veiligheidssituatie in het land van herkomst. Verzoeker vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen teneinde het CGVS *“te verplichten de nodige onderzoeksgegevens te stellen om de Raad in te lichten over de actuele veiligheidssituatie in het land van herkomst van verzoeker”*.

2.4. Nieuwe elementen

Op 24 augustus 2020 laat verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota met volgend nieuw element geworden: de COI Focus *“Libanon. Veiligheidssituatie”* van 27 maart 2020.

2.5.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers verzoek om internationale bescherming geweigerd omdat (i) het CGVS in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming op 15 mei 2014 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire

beschermingsstatus nam daar zijn verzoek om internationale bescherming beoordeeld diende te worden ten aanzien van zijn land van zijn nationaliteit, *in casu* Libanon, er geen concrete aanwijzingen waren dat hij in Libanon dezelfde groepering diende te vrezen als in Syrië, het eenmalige incident waarin zijn zoon G. en echtgenote betrokken raakten in Libanon onvoldoende zwaarwichtig was om gewag te maken van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, er geen indicaties waren dat de bloedwraak die ten tijde van zijn grootvader begon nog steeds actueel is, de gebeurtenissen in Syrië niet relevant zijn bij de beoordeling van zijn vrees ten aanzien van het land van zijn nationaliteit, er in Libanon geen sprake was van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld waardoor de confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet en de door hem voorgelegde documenten deze appreciatie niet konden wijzigen, deze beslissing op 6 oktober 2014 werd bevestigd door de RvV en bijgevolg kracht van gewijsde geniet, waardoor de vastgestelde ongeloofwaardigheid en de erin aangehaalde motieven vaststaan en niet langer kunnen worden betwist, en hij in het kader van zijn tweede, en huidig, verzoek om internationale bescherming geen elementen aanbrengt die de beoordeling genomen in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming in positieve zin kunnen ombuigen daar (1) hij reeds in het kader van zijn eerste verzoek had aangehaald dat hij niet naar Libanon kan terugkeren omdat hij geen band heeft met het land en de RvV in haar arrest van 6 oktober 2014 stelde dat het feit dat hij in Syrië heeft gewoond, hij er een eigen bedrijf had en hij geen affiniteit zou hebben met Libanon, geen afbreuk doet aan vaststelling dat zijn verzoek om internationale bescherming moet worden beoordeeld ten aanzien van zijn land van nationaliteit, *in casu* Libanon, en daarenboven kan getwijfeld worden aan zijn bewering geen duurzame band te hebben met Libanon aangezien (a) de familie van zijn echtgenote nog steeds in Beirut, Libanon, verblijft, (b) uit zijn verklaringen blijkt dat hij toch regelmatig vanuit Syrië naar Libanon ging, o.a. voor het bezoeken van familieleden en het regelen van administratieve aangelegenheden en (c) zijn zus E.K.N., die in 1992 naar België kwam, in strijd met verzoekers verklaringen verklaarde dat zij, net als haar broers en zussen, geboren was in Beiroet, Libanon, en daar tot haar vertrek in 1992 woonde en zij in 1992 en 1996 ook verklaarde dat verzoeker woonachtig was in Beiroet, welke vaststellingen toch wel de vraag doen rijzen of hij wel een correct zicht biedt op de precieze affiniteit die hij met Libanon heeft en de exacte duur en/of frequentie van zijn verblijf aldaar, (2) hij voorts aanhaalt dat hij in Libanon vermoord zal worden door de groepering die zijn zoon O. bedreigd had omwille van zijn werk als chauffeur en lijfwacht, doch het eerste verzoek om internationale bescherming van O. door het CGVS afgewezen werd omdat er geen geloof gehecht kon worden aan de door hem aangehaalde problemen omwille van zijn werk als lijfwacht en chauffeur, deze beslissing werd bevestigd door de RvV op 6 oktober 2014 en bijgevolg kracht van gewijsde geniet waardoor de vastgestelde ongeloofwaardigheid en de erin aangehaalde motieven vaststaan en niet langer kunnen worden betwist, het gegeven dat hij nu louter verwijst naar iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, hier niets aan wijzigt en niet van die aard is om afbreuk te doen aan de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van de problemen van zijn zoon O. en O. in het kader van zijn tweede verzoek om internationale bescherming evenmin elementen aanbracht die afbreuk konden doen aan de reeds eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn initieel asielrelaas, (3) reeds in het kader van zijn eerste verzoek om internationale geoordeeld werd dat hij er niet in slaagde aannemelijk te maken dat hij op basis van de door hem aangehaalde familievete een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie diende te koesteren, hij geen nieuwe elementen aanbrengt die deze appreciatie kunnen wijzigen, het gegeven dat hij zelf aanhaalt, namelijk dat hij tegenwoordig meer schrik heeft voor IS en Jabhat al-Nusra, bovendien in grote mate de ernst van de door hem voorgehouden vrees als gevolg van deze familievete relateert en hij daarenboven ook niet goed op de hoogte blijkt te zijn van de familievete en zijn verklaringen hieromtrent allerminst kunnen overtuigen, (4) het gegeven dat zijn broer S.A., die reeds jaren in Zweden verblijft, nog regelmatig naar Libanon reist in ernstige mate de ernst en de geloofwaardigheid van de door hem voorgehouden vrees voor vervolging in Libanon ondermijnt, (5) zijn stelling dat zij als christenen in Libanon vervolgd worden louter een blote bewering van zijnentwege betreft die hij niet verder kan staven, zijn bewering dat de Syrisch-Aramese kerk in Libanon niet erkend wordt en zijn geen rechten hebben niet correct is zoals blijkt uit de informatie die is toegevoegd aan het administratief dossier, christenen zo'n 40% uitmaken van de Libanese bevolking, vertegenwoordigd zijn in de overheid en een aanzienlijke politieke macht in het land hebben, het artikel van "Newsweek.com" over de exodus van christenen uit het Midden-Oosten een algemene beschrijving bevat van problemen van christenen in het Midden-Oosten en geen betrekking heeft op zijn persoon en, waar het in dit artikel gaat over concrete feiten van vervolging van christenen in het Midden-Oosten, hierbij geen concrete feiten worden weergegeven uit Libanon, het artikel van de "International Business Times" gaat over een christelijk grensdorp dat in het vizier ligt van IS en Jabhat al-Nusra die aan de overkant van de grens zitten, waarop een christelijke militie werd opgericht om het dorp te beschermen

die samenwerkt met Hezbollah en met andere woorden een zeer specifieke situatie schets waarvan niet kan worden gesteld dat het een representatief beeld schetst voor heel Libanon, laat staan voor de situatie van de christenen in de hoofdstad Beirut waar zijn familie verblijft, en een loutere verwijzing naar zijn religie en de situatie van christenen in Libanon onvoldoende is om in zijn hoofde te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging, (6) hij zijn verklaring dat hij geen bescherming kan inroepen bij de Libanese autoriteiten evenmin kan concretiseren, zij in het conflict dat zijn zoon G. met een Libanees gekend had via bemiddeling door de politie tot een verzoening konden komen, hetgeen suggereert dat hij wel degelijk beroep kan doen op de bescherming van de Libanese autoriteiten en ook de vaststelling dat hij in Libanon ook zonder problemen identiteitsdocumenten en paspoorten kon bekomen allerminst aantoon dat hij niet bij de Libanese autoriteiten terecht zou kunnen in geval hij bescherming nodig heeft en (7) hij met zijn verklaring dat vele kennissen uit Hassakah en zijn broers en vader reeds verblijfsstatussen hebben gekregen en de documenten die hij in verband hiermee voorlegt niet aantoon dat hij persoonlijk in aanmerking komt voor het bekomen van internationale bescherming, (ii) de door hem ingeroepen medische problemen geen verband houden met de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming, (iii) hij met zijn verwijzing naar de huidige situatie in Libanon geenszins een persoonsgerichte vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aantoon doch dit element wel in rekening wordt gebracht in de beoordeling betreffende de subsidiaire beschermingsstatus en (iv) uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon blijkt dat burgers in Libanon actueel geen reëel risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.5.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het eerste en tweede middel kunnen in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 11 december 2019 (CG nr. 1313462Z), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.6. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.7.1. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker zijn tweede en huidige verzoek om internationale bescherming in de eerste plaats opnieuw steunt op dezelfde motieven die hij aanhaalde in het kader van zijn eerste verzoek, met name de vete met de Z.-familie in Libanon. Voorts verklaart verzoeker naar aanleiding van zijn tweede verzoek dat hij niet naar Libanon kan terugkeren omwille van de problemen die zijn zoon O. gekend zou hebben omwille van zijn werk als lijfwacht en chauffeur. Hiernaast haalt hij aan dat Libanon onveilig is omwille van het toenemende terrorisme, de aanwezigheid van IS en Jabhat al-Nusra in Libanon en dat er momenteel een revolutie gaande is. Ook geeft hij aan dat zij als christenen zowel in Syrië als in Libanon vervolgd worden. Voorts haalt verzoeker aan dat zij ondertussen goed geïntegreerd zijn, zo heeft hij ondertussen een eigen bedrijf opgericht en heeft zijn echtgenote een vast contract bij Kruidvat. Hij stelt bovendien dat hij geen banden heeft in Libanon. Daarnaast haalt hij aan dat hij door de onrechtvaardige behandeling die hij hier in België ondergaat, met name het feit dat zijn verzoek om internationale bescherming geweigerd werd, medische problemen heeft gekregen. Hij zou een zenuwzinking hebben, diabetes, maagproblemen, hypertensie en andere medische problemen.

Verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming werd op 15 mei 2014 geweigerd door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen omdat (i) zijn asielaanvraag dient te worden beoordeeld ten aanzien van het land van zijn nationaliteit, Libanon, (ii) hij geen concrete aanwijzingen heeft dat hij in Libanon dezelfde groepering dient te vrezen als diegene die hem viseerde in Syrië, zijn zoon en zijn echtgenote weliswaar in een incident verwickeld zijn geraakt doch er na tussenkomst van de politie meteen een verzoening tussen beide partijen tot stand kwam en dit zonder verdere negatieve gevolgen en dit éénmalig incident dan ook onvoldoende zwaarwichtig is om te kunnen spreken van een persoonsgerichte vervolging in de zin van de Conventie van Genève, (iii) uit een decennia oude vete die zich afspeelde ten tijde van zijn grootvader niet kan worden afgeleid dat hij in Libanon actueel persoonlijk wordt vervolgd, temeer er geen enkele indicatie is dat deze vete nog steeds actueel is, (iv) de gebeurtenissen in Syrië niet relevant zijn bij de beoordeling van zijn vrees ten

aanzien van zijn land van nationaliteit, temeer hij niet aannemelijk maakt dat hij in Libanon door dezelfde groepering zou zijn lastiggevallen, (iv) uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt dat er in Libanon actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor de confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet en (vi) de door hem voorgelegde documenten niet vermogen bovenstaande appreciatie te wijzigen.

Deze beslissing en beoordeling werden bevestigd bij 's Raads arrest nr. 130 916 van 6 oktober 2014, waarin het volgende werd overwogen:

“(…) 2.6.1. Artikel 48/3, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Internationaal Verdrag van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, B.S. 4 oktober 1953. Luidens artikel 1, A.2 van dit verdrag is een vluchteling elke persoon “die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”

Artikel 48/4, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalt:

“De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.”

Artikel 48/4, § 1 van de vreemdelingenwet, dat de omzetting beoogt van artikel 2, e) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (Pb.L. 30 september 2004, afl. 304, 12) kent geen internrechtelijke begripsomschrijving van het begrip “land van herkomst”. Een richtlijnconforme interpretatie van dit begrip houdt in dat het moet worden begrepen in de zin van hetgeen is gedefinieerd in de voornoemde richtlijn, met name als “het land of de landen van de nationaliteit of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats” (artikel 2, k) van de voornoemde richtlijn.

Uit het voorgaande volgt dat de nood aan bescherming geboden door de voornoemde artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet moet getoetst worden ten aanzien van het land of de landen van de nationaliteit van de verzoekende partij of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats. Deze vereiste vloeit voort uit de noodzaak om te beoordelen indien de verzoeker de bescherming van dit land niet kan invoeren of indien hij geldige redenen aanvoert om te weigeren er zich op te beroepen.

2.6.2. Uit verzoekers verklaringen en de door hem voorgelegde documenten blijkt dat hij de Libanese nationaliteit draagt. Dit wordt ook bevestigd in het verzoekschrift. Dienvolgens dient verzoekers eventuele nood aan internationale bescherming te worden beoordeeld ten aanzien van Libanon. Dat verzoeker zijn ganse leven in Syrië heeft gewoond en er een eigen houthandelbedrijf heeft, dat hij geen familie in Libanon zou hebben en dat hij geen affiniteit zou hebben met Libanon doet hieraan geen afbreuk. Het is de Raad overigens niet duidelijk op welke wijze verzoeker zijn standpunt dat zijn asielaanvraag dient te worden beoordeeld ten aanzien van Syrië, het land waar hij geboren en getogen is, meent te kunnen ondersteunen door de verwijzing naar rechtspraak van de Raad daar in deze in het verzoekschrift aangehaalde rechtspraak precies wordt bevestigd dat de nood aan internationale bescherming dient te worden beoordeeld ten aanzien van het land van nationaliteit en dat geen rekening dient te worden gehouden met het land van gewoonlijk verblijf.

Gelet op het voorgaande dient dan ook te worden benadrukt dat de door verzoeker aangehaalde gebeurtenissen die zich in Syrië hebben voorgedaan – hij werd bedreigd en geslagen en ook zijn zoon werd door dezelfde onbekenden afgeperst en neergestoken – niet relevant zijn bij de beoordeling van verzoekers vrees ten aanzien van zijn land van nationaliteit, in casu Libanon. Om dezelfde reden is ook verzoekers stelling dat hij en zijn familie behoren tot een bepaalde sociale groep, met name een groep van welstellende mensen in Syrië die omwille van hun welstellendheid vervolging vrezen in hun land, niet dienstig. Hetzelfde geldt voor de verwijzing naar de burgeroorlog in Syrië, de veiligheidssituatie in Hassake en de stelling in het verzoekschrift dat de Syrische politie in de onmogelijkheid verkeert om verzoeker te beschermen, zoals in het verleden reeds is gebleken.

2.6.3. Wat de heersende familievete in Libanon betreft, treedt de Raad de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij waar deze in dit verband oordeelt als volgt: “Vervolgens stelt u niet in Libanon te kunnen wonen omwille van de vete waarin uw grootvader indertijd verzeild was geraakt. Dient echter te worden vastgesteld dat het hier een vete betreft van tientallen jaren geleden - uw vader zou twee jaar zijn geweest toen hij Libanon omwille van dit conflict moest verlaten -, een vete waarover u zelf het fijne niet meteen weet behalve dat een lid van de familie Z.(...) werd gedood. Mocht u omwille van deze vete oordelen niet terug te kunnen naar Libanon, kan er in alle redelijkheid van u worden verwacht dat u meer informatie kan geven over de oorzaak/reden(en)/omstandigheden/actoren van dit conflict. Bovendien beschikt u over geen enkele indicatie dat deze vete nog steeds actueel is én dat u om deze reden zou worden vervolgd door de familie Z.(...) (CGVS, pg.7). U weet evenmin weer te geven welke bemiddeling er doorheen al deze jaren tussen de beide families is gebeurd – zoals gebruikelijk is bij een familie- of stammenconflict - , zagezegd omdat u ‘geen rol hebt in deze vete’ (CGVS, pg.7). Aangezien u zelf stelt dat u geen rol speelt in dit conflict, dringt de vraag zich op waarom u dan zoveel jaren later toch zou worden gevisieerd. Opnieuw kan uit een decennia oude vete niet worden afgeleid dat u actueel persoonlijk wordt vervolgd. Indien dit element bovendien écht bepalend is om u niet in Libanon te kunnen vestigen, kan worden afgevraagd waarom u zich hierover dan niet meer heeft geïnformeerd. Uit de verklaringen van uw echtgenote blijkt bovendien dat er relatief weinig belang wordt gehecht aan deze problematiek daar zij zelfs niet te kennen wist te geven wie van uw familie – en tevens haar familie gezien jullie onderlinge familieband - iemand van de familie Z.(...) zou hebben gedood (CGVS echtgenote, pg.4).” De loutere stelling in het verzoekschrift dat zijn familie nog steeds bloedwraak vreest, vermag geen afbreuk te doen aan het voorgaande.

2.6.4. In zoverre verzoeker nog stelt geen familie te hebben in Libanon en zich afvraagt naar waar hij precies moet terugkeren, merkt de Raad op dat dergelijke overwegingen van louter socio-economische aard zijn en geen verband houden met de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. Ook met de loutere verwijzing naar zijn Assyrisch-Orthodox christelijke achtergrond, zijn Syrisch accent en het feit dat hij Libanon niet kent, toont verzoeker allerminst aan dat hij in de onmogelijkheid zou verkeren om zich in Libanon te vestigen. Waar verzoeker voorts wijst op de precaire situatie van Syrische vluchtelingen in Libanon en hij betoogt dat het onmenselijk is om hem naar dergelijke omstandigheden te sturen, wijst de Raad erop dat verzoeker bezwaarlijk kan beschouwd worden als een vluchteling in Libanon aangezien hij de Libanese nationaliteit heeft. Bovendien komt verzoeker uit een welstellende familie en maakt hij aldus niet aannemelijk dat hij in Libanon in een precaire situatie verzeild zal geraken.

Tot slot is ook het éénmalig incident waarin zijn zoon en diens echtgenote in Libanon verwikkeld zijn geraakt onvoldoende zwaarwichtig om te kunnen spreken van een persoonsgerichte vervolging in de zin van de Conventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Verzoeker verklaarde in Libanon dezelfde groepering te vrezen als diegene die hem viseerde in Syrië en baseert zich hiervoor op een éénmalig incident waarbij zijn zoon en diens echtgenote betrokken zijn geraakt. Een auto zou de auto van verzoekers zoon de pas hebben afgesneden en de inzittenden hebben beledigd. Verzoekers zoon zou hen daarop ook beledigd hebben en er zou een gevecht ontstaan zijn. De politie zou zijn tussengekomen en beide partijen zouden zich vervolgens verzoend hebben. Er kan uit dit incident echter geenszins worden afgeleid dat het hier dezelfde personen zou betreffen als diegenen die hem in Syrië zouden gevisieerd hebben. Verzoeker heeft hiervoor geen concrete aanwijzingen. Bovendien kwam er na tussenkomst van de politie een verzoening tussen beide partijen tot stand en dit zonder verdere negatieve gevolgen voor hen. (...)”

De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming, de beslissingen met betrekking tot een vorig verzoek om internationale bescherming nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om

opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep er tegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd.

2.7.2. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad dat verzoekers verklaringen en de door hem voorgelegde documenten niet vermogen te tornen aan de vaststellingen gedaan naar aanleiding van zijn eerste verzoek om internationale bescherming op grond waarvan werd besloten dat uit een decennia oude vete die zich afspeelde ten tijde van zijn grootvader niet kan worden afgeleid dat hij in Libanon actueel persoonlijk wordt vervolgd, temeer er geen enkele indicatie is dat deze vete nog steeds actueel is. Immers, in zoverre verzoeker in het kader van huidig tweede verzoek om internationale bescherming opnieuw verwijst naar de vete met de Z.-familie in Libanon, dient te worden benadrukt dat niet kan worden ingezien om welke reden een loutere herhaling van dezelfde ongeloofwaardige asielmotieven zonder objectieve bewijzen, zoals blijkt uit wat volgt, in een volgend verzoek om internationale bescherming erop zou wijzen dat deze motieven wel degelijk geloofwaardig zouden zijn.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan worden gevolgd waar dienaangaande in de bestreden beslissing het volgende wordt overwogen: *“Met betrekking tot de familievete en de door u ingeroepen vrees voor bloedwraak, dient te worden gesteld dat in het kader van uw eerste verzoek om internationale reeds geoordeeld werd dat u er niet in slaagde aannemelijk te maken dat u op basis van de door u aangehaalde familievete een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie diende te koesteren. Hoewel u andermaal verwijst naar deze familievete, brengt u geen nieuwe elementen aan die deze appreciatie kunnen wijzigen. U slaagt er nog steeds niet in om voldoende aan te tonen dat u omwille van deze familievete actueel een vrees voor vervolging heeft in Libanon. Het enige element dat u aanbrengt is dat, wanneer jullie op bezoek waren in Libanon, onbekenden één keer bij de burens kwamen vragen wie er op bezoek was. Dat dit met de familievete te maken zou hebben is echter louter een vermoeden van uwentwege dat u verder op geen enkele wijze kan staven (CGVS I, p. 8-9 en CGVS II, p. 5-6). Hetzelfde geldt voor uw bewering dat iemand in Syrië ooit gezegd zou hebben dat zij een bloedwraak hadden met iemand uit Hassakah en ze dat nooit zouden vergeten. Het gegeven dat u zelf aanhaalt, nl. dat u tegenwoordig meer schrik heeft voor IS en Jabhat al-Nusra, relativeert bovendien in grote mate de ernst van de door u voorgehouden vrees als gevolg van deze familievete (CGVS I, p. 9). Daarenboven blijkt u ook niet goed op de hoogte te zijn van de familievete en kunnen uw verklaringen hieromtrent allerminst overtuigen. Zo slaagt u er enkel in om aan te geven dat de oorzaak van de vete iets te maken had met irrigatie en er hierbij iemand van Z.(...)-familie werd gedood, al weet u niet wie. Evenmin weet u wie hem doodde of wanneer dit gebeurd was (CGVS II, p. 8-9). Redelijkerwijze kan verwacht worden dat indien u daadwerkelijk een vrees voor vervolging zou koesteren omwille van deze familievete, u van deze zaak beter op de hoogte zou zijn.*

Daarenboven blijkt ook dat uw broer S.(...) A.(...), die reeds jaren in Zweden verblijft, af en toe naar Libanon terugkeert. Zo zou hij tijdens de laatste periode van uw verblijf in Libanon ook in Libanon zijn geweest (CGVS E.(...) K.(...) N.(...) I, p. 4). Dat uw broer nog regelmatig naar Libanon reist ondermijnt in ernstige mate de ernst van de door u voorgehouden vrees en ondermijnt tevens de geloofwaardigheid van de door u voorgehouden vrees voor vervolging in Libanon.” De Raad stelt vast dat verzoeker in het verzoekschrift volledig voorbij gaat aan deze pertinente vaststellingen en overwegingen, die dan ook staande blijven en door de Raad worden overgenomen.

2.7.3. Verzoeker voert evenmin enig verweer tegen de motieven van de bestreden beslissing waar terecht wordt geoordeeld dat (1) hij reeds in het kader van zijn eerste verzoek had aangehaald dat hij niet naar Libanon kan terugkeren omdat hij geen band heeft met het land en de RvV in haar arrest van 6 oktober 2014 stelde dat het feit dat hij in Syrië heeft gewoond, hij er een eigen bedrijf had en hij geen affiniteit zou hebben met Libanon, geen afbreuk doet aan vaststelling dat zijn verzoek om internationale bescherming moet worden beoordeeld ten aanzien van zijn land van nationaliteit, *in casu* Libanon, en daarenboven kan getwijfeld worden aan zijn bewering geen duurzame band te hebben met Libanon aangezien (a) de familie van zijn echtgenote nog steeds in Beirut, Libanon, verblijft, (b) uit zijn verklaringen blijkt dat hij toch regelmatig vanuit Syrië naar Libanon ging, o.a. voor het bezoeken van

familieleden en het regelen van administratieve aangelegenheden en (c) zijn zus E.K.N., die in 1992 naar België kwam, in strijd met verzoekers verklaringen verklaarde dat zij, net als haar broers en zussen, geboren was in Beiroet, Libanon, en daar tot haar vertrek in 1992 woonde en zij in 1992 en 1996 ook verklaarde dat verzoeker woonachtig was in Beiroet, welke vaststellingen toch wel de vraag doen rijzen of hij wel een correct zicht biedt op de precieze affiniteit die hij met Libanon heeft en de exacte duur en/of frequentie van zijn verblijf aldaar, (2) zijn stelling dat zij als christenen in Libanon vervolgd worden louter een blote bewering van zijnentwege betreft die hij niet verder kan staven, zijn bewering dat de Syrisch-Aramese kerk in Libanon niet erkend wordt en zijn geen rechten hebben niet correct is zoals blijkt uit de informatie die is toegevoegd aan het administratief dossier, christenen zo'n 40% uitmaken van de Libanese bevolking, vertegenwoordigd zijn in de overheid en een aanzienlijke politieke macht in het land hebben, het artikel van "Newsweek.com" over de exodus van christenen uit het Midden-Oosten een algemene beschrijving bevat van problemen van christenen in het Midden-Oosten en geen betrekking heeft op zijn persoon en, waar het in dit artikel gaat over concrete feiten van vervolging van christenen in het Midden-Oosten, hierbij geen concrete feiten worden weergegeven uit Libanon, het artikel van de "International Business Times" gaat over een christelijk grensdorp dat in het vizier ligt van IS en Jabhat al-Nusra die aan de overkant van de grens zitten, waarop een christelijke militie werd opgericht om het dorp te beschermen die samenwerkt met Hezbollah en met andere woorden een zeer specifieke situatie schets waarvan niet kan worden gesteld dat het een representatief beeld schetst voor heel Libanon, laat staan voor de situatie van de christenen in de hoofdstad Beirut waar zijn familie verblijft, en een loutere verwijzing naar zijn religie en de situatie van christenen in Libanon onvoldoende is om in zijn hoofde te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging, (3) hij zijn verklaring dat hij geen bescherming kan inroepen bij de Libanese autoriteiten evenmin kan concretiseren, (4) hij met zijn verklaring dat vele kennissen uit Hassakah en zijn broers en vader reeds verblijfsstatussen hebben gekregen en de documenten die hij in verband hiermee voorlegt niet aantoot dat hij persoonlijk in aanmerking komt voor het bekomen van internationale bescherming, (5) de door hem ingeroepen medische problemen geen verband houden met de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming en (6) hij met zijn verwijzing naar de huidige situatie in Libanon geenszins een persoonsgerichte vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aantoot. Ook het geheel van deze motieven, die pertinent en draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier, blijven aldus onverminderd overeind en worden door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen. Aan het voorgaande dient volledigheidshalve nog te worden toegevoegd dat verzoekers integratie in België irrelevant is bij de beoordeling van de nood aan internationale bescherming.

Verzoeker gaat in het verzoekschrift enkel in op de door hem voorgehouden vrees in geval van terugkeer naar Libanon omwille van de problemen die zijn zoon O. gekend zou hebben omwille van zijn werk als lijfwacht en chauffeur. Hij herneemt dienaangaande het middel en de motieven zoals ontwikkeld in het verzoekschrift ingediend door zijn zoon O. in het kader van diens beroepsprocedure. In arrest nr. 241 159 van 17 september 2020 wordt in dit verband als volgt gemotiveerd:

"(...) 2.7.2. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad dat verzoekers verklaringen en de door hem voorgelegde documenten niet vermogen te tornen aan de vaststellingen gedaan naar aanleiding van zijn eerste verzoek om internationale bescherming op grond waarvan (1) werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door hem voorgehouden problemen met Jabhat Al Nusra, zodat niet kan worden ingezien waarom de aanwezigheid van deze groepering in Libanon het voor verzoeker onmogelijk zou maken om zich te vestigen in Libanon, het land waarvan hij de nationaliteit bezit (...).

2.7.2.1. Immers, in zoverre verzoeker in het kader van huidig tweede verzoek om internationale bescherming volhardt in de door hem aangehaalde problemen met Jabhat Al Nusra, dient te worden benadrukt dat niet kan worden ingezien om welke reden een loutere herhaling van dezelfde ongeloofwaardige asielmotieven zonder objectieve bewijzen, zoals blijkt uit wat volgt, in een volgend verzoek om internationale bescherming erop zou wijzen dat deze motieven wel degelijk geloofwaardig zouden zijn.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan worden gevolgd waar dienaangaande in de bestreden beslissing het volgende wordt overwogen: "Heden, in het kader van uw tweede verzoek om internationale bescherming, kan het CGVS niet anders dan vaststellen dat u louter bijkomende elementen aanhaalt die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat u in het kader van uw initiële verzoek naar voren had gebracht, met name dat u in Syrië problemen gekend zou hebben met Jabhat al-Nusra en u door deze groepering ook zal geviseerd worden in Libanon. Het gegeven dat u

naar aanleiding van uw huidige verzoek louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op een enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, nl. dat u nog steeds vreest vervolgd te worden door Jabhat al-Nusra in Libanon en u nu wel de naam van uw officier (werkgever) wilt geven (CGVS I, p. 1-2 en CGVS II, p. 3-7), wijzigt hier niets aan en is op zich ook niet van die aard om afbreuk te doen aan de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw eerste verzoek om internationale bescherming. Dat u in het kader van uw huidig verzoek als nieuw element de naam geeft van de officier waarvoor u werkte kan evenmin overtuigen (CGVS II, p. 3-5). Er dient hierbij immers opgemerkt te worden dat dit element geen bewijs vormt voor de door u aangehaalde problemen met Jabhat al-Nusra en bijgevolg ook geen afbreuk doet aan de reeds eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw asielrelaas. De door u voorgelegde foto's van M.(...) A.(...) S.(...) en uw dienstwagen kunnen evenmin de door u aangehaalde problemen met Jabhat al-Nusra staven, laat staan dat hieruit zou kunnen worden afgeleid dat u zelfs tot in Libanon problemen zou moten vrezen met voormelde militie."

Verzoeker brengt in voorliggend verzoekschrift geen overtuigende argumenten bij die een ander licht kunnen werpen op voorgaande vaststellingen en overwegingen, die door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

Immers, waar hij argumenteert dat het feit dat hij tijdens zijn eerste verzoek om internationale bescherming weigerde informatie te verstrekken over zijn werkgever één van de redenen was op grond waarvan het Commissariaat-generaal geen geloof hechtte aan zijn asielrelaas zodat het gegeven dat hij in het kader van huidig verzoek wel informatie wenst en kan geven omtrent zijn werkgever, die inderdaad een cruciale rol speelt in zijn asielrelaas, wel degelijk een essentieel element is dat de algemene geloofwaardigheid van zijn asielrelaas in een ander daglicht kan stellen, gaat hij er volledig aan voorbij dat het argument in de weigeringsbeslissing dd. 15 mei 2014 "In de marge dient te worden opgemerkt dat u weigert verdere informatie te verstrekken over de (identiteit van de) officier waarrond deze hele problematiek zou zijn ontstaan en dit omdat u hem stilzwijgen zou hebben beloofd (CGVS, pg. 8). Nochtans kan van u als asielzoeker worden verwacht dat u alle informatie verstrekt aangaande uw asielrelaas teneinde de asielinstanties een zo correct en zo volledig mogelijk beeld van uw problemen te schetsen. Indien u vervolgens geen enkele informatie wil geven betreffende uw werkgever - die nochtans een bepalende rol speelt in uw relaas - kan hieruit enkel worden geconcludeerd dat u ofwel de waarheid niet spreekt, ofwel doelbewust bepaalde cruciale info wenst achter te houden. In beide gevallen ondermijnt dit uw geloofwaardigheid.", dat in voornoemd arrest nr. 130 915 van 6 oktober 2014 werd overgenomen, slechts een bijkomend motief betrof. Dat verzoeker thans wél de naam van zijn officier (werkgever) noemt en hij een persartikel neerlegt waaruit moet blijken dat M.A.S. inderdaad overleed in 2018, doet niets af aan de determinerende vaststellingen en overwegingen op grond waarvan in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door hem voorgehouden problemen met Jabhat Al Nusra, met name dat (1) het weinig waarschijnlijk is dat Jabhat Al Nusra hem zou ontvoeren en hem meteen op de hoogte zouden stellen van de plannen die zij hadden om de officier - zijn overste - te ontvoeren daar er geen enkele garantie was dat hij zich ten opzichte van hen loyaal zou opstellen, te meer (a) verzoeker zich voordien zou hebben ingezet als voorstander van het regime en openlijk voor zijn pro-Bashar mening zou zijn uitgekomen, (b) de christelijke bevolkingsgroep - waarvan hij deel uitmaakt – bovendien wordt beschouwd als aanhanger van het regime en (c) hij door de officier werd gekozen als persoonlijke lijfwacht, hetgeen betekende dat de officier uitging van een uiterst loyale houding ten opzichte van hem, en het dan ook niet valt te begrijpen dat terroristen hem meteen op de hoogte stelden van hun plannen tot ontvoering zonder enige zekerheid te hebben betreffende zijn loyaliteit ten aanzien van hen, maar evenzeer moeten hebben beseft dat hij zich loyaal ten aanzien van zijn werkgever zou gedragen, (2) het al even onbegrijpelijk is dat zij verzoeker daarna opnieuw lieten gaan, uitgerust met een gsm om de verdere tactiek te bespreken, wat hem immers ruim de tijd zou hebben gegeven om de officier te waarschuwen zodat hij de nodige stappen kon ondernemen om zijn belagers in de val te lokken, hetgeen hij uiteindelijk ook heeft gedaan, (3) het niet te begrijpen valt waarom een terreurorganisatie zoveel van zijn leden zou inzetten in een actie louter gebaseerd op informatie van een persoon die geen enkele loyaliteit had bewezen en gezien zijn achtergrond per definitie niet als betrouwbaar kon worden aanzien, (4) er kan van worden uitgegaan dat dergelijke militie veel voorzichtiger te werk gaan, toch wanneer zij een dergelijke delicate actie willen ondernemen, en dus zeker niet één van de naaste medewerkers van hun doelwit in vertrouwen zullen nemen en de door hem geschetste gang van zaken dan ook niet kan worden geloofd, (5) hij moeite heeft om de incidenten in een bepaalde chronologische volgorde te zetten en hij telkenmale zijn verklaringen wijzigde betreffende de feiten die zich zouden hebben voorgedaan, hetgeen verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van zijn relaas, (6) het niet realistisch overkomt, toch niet wanneer hij zegt een terroristische militie te vrezen die het op hem

persoonlijk heeft gemunt, dat hij ondanks het ‘verraad’ waardoor verschillende ‘rebellens’ omkwamen en verschillende anderen werden gearresteerd, ondanks de bedreigingen die daarop volgden en ondanks het feit dat hij beseftte dat deze onbekenden alles over hem wisten nog tot eind augustus begin september 2013 bleef verder werken voor de officier van de inlichtingendienst en in hetzelfde huis bleef wonen waar hij woonde voordat de gebeurtenissen zich voordeden en (7) het kant noch wal raakt waar hij stelt dat hij tot de week na zijn aankomst in België nog dreigementen kreeg op zijn Facebook profiel maar hij deze dreigementen meteen heeft verwijderd en hij niet had stilgestaan bij de relevantie hiervan voor zijn asielaanvraag, en kan dan ook verzoekers geloofwaardigheid niet herstellen.

Waar verzoeker voorts opmerkt dat het Commissariaat-generaal niet in twijfel trekt dat hij voor de officier M.A.S. gewerkt heeft, dient te worden benadrukt dat, zelfs zo verzoekers verklaringen in verband met zijn beroepsactiviteiten als lijfwacht van een officier van de inlichtingendienst voor waar worden aangenomen, dit nog steeds niet aantoonst dat verzoeker door de groepering Jabhat an-Nusra werd ontvoerd, dat hij door hen werd gevraagd om de officier of één van zijn zonen te ontvoeren, waarmee hij uit angst instemde, dat verzoeker na zijn vrijlating de officier op de hoogte stelde van dit complot, waarop de officier een route had geënceneerd en bij deze actie verschillende leden van de groepering werden gedood, gewond of konden worden gearresteerd en dat verzoeker omwille van zijn ‘verraad’ bedreigd werd, laat staan dat hij anno 2020 zelfs tot in Libanon problemen zou hoeven te vrezen met voormelde militie. De Raad stipt in dit verband volledigheidshalve nog aan dat verzoeker tot op heden nog steeds niet het minste begin van bewijs bijbrengt betreffende de grootschalige actie die tegen Jabhat Al Nusra zou zijn ondernomen op basis van zijn informatie.

Ook de kritiek in het verzoekschrift dat tijdens het persoonlijk onderhoud niet dieper is ingegaan op zijn werk voor de officier en de stelling dat het getuigt van een gebrek aan zorgvuldigheid waar het Commissariaat-generaal niet verder onderzoekt of verzoeker omwille van zijn werk voor officier M.A.S., en dus zijn affiliatie met pro-Assad groeperingen, een risico op vervolging loopt in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst, is te dezen niet dienstig. Immers, verzoeker heeft doorheen zijn opeenvolgende verklaringen op generlei wijze aannemelijk weten te maken dat hij met Jabhat Al Nusra of wie dan ook problemen heeft gekend in het kader van zijn tewerkstelling als lijfwacht van een officier van de inlichtingendienst. Er kan dan ook niet worden ingezien waarom de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij gebrek aan enige aanwijzing dat verzoeker werd/wordt gevisieerd met het oog op vervolging, hieromtrent nog verder onderzoek zou hoeven te verrichten. Het loutere feit dat verzoeker meent dat hij omwille van zijn werk voor officier M.A.S., en dus zijn affiliatie met pro-Assad groeperingen, een risico op vervolging loopt in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst, kan bezwaarlijk volstaan om de erkenning van de vluchtelingenstatus of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus te rechtvaardigen. De Raad benadrukt te dezen dat een individuele beoordeling van de vraag naar internationale bescherming noodzakelijk blijft, waarbij de verzoeker om internationale bescherming een gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade in concreto dient aan te tonen, waar verzoeker evenwel faalt. In zoverre verzoeker onder verwijzing naar artikel 4, eerste lid van de Kwalificatierichtlijn en het arrest van het Hof van Justitie van 22 november 2012 (M.M. tegen Ierland C-277/11) nog aanvoert dat de commissaris-generaal tekortschoot in zijn samenwerkingsplicht, herhaalt de Raad dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit neemt niet weg dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken. Deze samenwerkingsplicht in hoofde van het Commissariaat-generaal bestaat er in de eerste plaats in dat het Commissariaat-generaal nauwkeurige en actuele informatie verzamelt over de algemene omstandigheden in het land van herkomst. Dit vloeit logischerwijze voort uit het feit dat het doel van de procedure voor de toekenning van internationale bescherming er in bestaat na te gaan of een verzoeker al dan niet nood heeft aan internationale bescherming, en bij de beoordeling van deze beschermingsnood niet alleen rekening moet worden gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, maar ook met algemene omstandigheden in het land van oorsprong op het tijdstip waarop een beslissing wordt genomen. Wat de persoonlijke omstandigheden betreft, spreekt het voor zich dat een verzoeker in wezen de enige partij is die in staat is om informatie over zijn persoonlijke omstandigheden te verschaffen. Bijgevolg rust de bewijslast, voor wat de individuele omstandigheden betreft, in beginsel op de schouders van de verzoeker. Het is hierbij niet de taak van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de verzoeker op te vullen. Verzoeker gaat er overigens duidelijk aan voorbij dat de samenwerkingsplicht vervat in artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn geen synoniem van “gedeelte bewijslast” is, maar hoogstens een nuancering inhoudt van de bewijslast die in beginsel op de schouders van de asielzoeker rust. De samenwerkingsplicht vervat in de tweede zin van artikel 4, eerste lid Kwalificatierichtlijn volgt immers pas nadat de bewijslast,

zoals omschreven in de eerste zin van voornoemd artikel, in de eerste plaats bij de verzoeker om internationale bescherming is gelegd. In acht genomen wat voorafgaat, maakt verzoeker overigens op generlei wijze aannemelijk dat zijn verzoek om internationale bescherming niet op individuele, objectieve en onpartijdige wijze werd beoordeeld, rekening houdende met alle relevante elementen van de zaak, of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen rekening zou hebben gehouden met enig feit of gegeven dat de bestreden beslissing in een ander daglicht zou kunnen stellen. De Raad wijst er voorts nog op dat er in hoofde van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen slechts is sprake van een onderzoeksplicht wanneer de verzoeker om internationale bescherming heeft voldaan aan de op hem rustende medewerkingsplicht en er op dat moment nog onvoldoende informatie beschikbaar is om te kunnen komen tot een beslissing die krachtens de artikelen 57/6 tot en met 57/6/7 van de Vreemdelingenwet tot zijn bevoegdheid behoort. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kon op basis van de informatie vervat in het administratief dossier en de vaststellingen gedaan in het kader van verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming op goede gronden besluiten dat de door verzoeker naar aanleiding van onderhavig verzoek om internationale bescherming afgelegde bijkomende verklaringen en neergelegde documenten niet van dien aard zijn om afbreuk te doen aan de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van de door hem voorgehouden problemen met Jabhat Al Nusra. (...)

Waar verzoeker nog opmerkt dat hij tijdens het persoonlijk onderhoud zeer weinig bevraagd is geweest omtrent deze door hem aangehaalde vrees voor vervolging, men hem er louter op wees dat dit reeds als ongeloofwaardig werd beschouwd in het kader van het eerste verzoek om internationale bescherming van zijn zoon en het Commissariaat-generaal daarom meende dat het niet nodig was om hier verder op in te gaan en hem hieromtrent verder te ondervragen, kan de Raad slechts vaststellen dat verzoeker in onderhavig verzoekschrift en tot op heden geen bijkomende elementen aanvoert ter ondersteuning van de vrees die hijzelf zou koesteren omwille van de problemen die zijn zoon O. zou hebben gekend omwille van zijn werk als lijfwacht en chauffeur, doch zich louter beperkt tot een verwijzing naar de verklaringen die zijn zoon O. in het kader van zijn tweede verzoek heeft afgelegd en het bekritisieren van de weigeringsbeslissing die ten aanzien van zijn zoon werd genomen in het kader van diens tweede verzoek om internationale bescherming. Verzoeker specificiert evenmin welke bijkomende vragen zijn inziens nog gesteld hadden moeten worden, noch toont hij aan hoe dit van invloed zou zijn geweest op de bestreden motivering en beslissing. Verzoeker toont met zijn kritiek in het verzoekschrift dan ook op geen enkele wijze aan dat hij tijdens het persoonlijk onderhoud onvoldoende de kans zou hebben gekregen om zijn asielmotieven toe te lichten.

2.7.4. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.8.1. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op zijn asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Hij toont niet aan dat hij op deze basis in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aan waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoeker maakte immers doorheen zijn verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij in Libanon zou hebben gekend of zal kennen.

2.8.2. Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon (zie COI Focus “*Libanon. Veiligheidssituatie*” van 27 maart 2020) blijkt voorts dat het land getroffen werd door de Syrische burgeroorlog, wat de politieke polarisatie en de sektarische spanningen in het land deed toenemen. Anderzijds zat de recente Libanese burgeroorlog nog stevig verankerd in het collectieve Libanese geheugen en bij elke opstoot van spanningen waren de verschillende politieke leiders geneigd om tot kalmte op te roepen.

Op 17 oktober 2019 barstten grote sociale onlusten uit in Libanon dewelke leidden tot massale en algemene betogingen tegen de overheid, diens wanbeleid, corruptie, cliëntelisme en onmacht om de economische crisis te bezweren. Op 29 oktober 2019 nam eerste minister Hariri onder druk van de straat ontslag en op 19 december 2019 werd een nieuwe regering gevormd met aan het hoofd Hassan Diab, de voormalige minister van Onderwijs. Deze regering, de eerste sinds 2005 die uit één politiek blok bestond, staat sterk onder invloed van Hezbollah en kan niet rekenen op de goedkeuring van het

volk. Het leidde half januari 2020 tot nieuwe betogingen. Verschillende internationale mensenrechtenorganisaties rapporteerden dat deze betogingen, die werden toegelaten door de Libanese autoriteiten, op hardhandige wijze werden onderdrukt. Sinds het begin van de betogingen bezweken twee betogers aan hun verwondingen: de ene in Tripoli (17 februari 2020, drie maanden nadat hij werd neergeschoten) en de andere in Khalde (12 november 2019), een stad ten zuiden van Beiroet. De VN-Veiligheidsraad beschouwt de aanhoudende politieke instabiliteit gekoppeld aan de diepe economische crisis als een bedreiging voor de reeds onzekere veiligheidssituatie in Libanon. Dit type geweld, waarbij de Libanese ordediensten manifestanten verwonden of doden, beantwoordt echter niet aan de voorwaarden gesteld in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Naast de druk van de straat blijft Libanon onstabiel als gevolg van de grote aanwezigheid van Syrische vluchtelingen op zijn grondgebied. Volgens het Hoog Commissariaat van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen (UNHCR) waren er op 31 januari 2020 919.578 officieel geregistreerde Syrische vluchtelingen, volgens Human Rights Watch (HRW) en de Libanese regering zijn er anderhalf miljoen (geregistreerde en niet-geregistreerde) Syrische vluchtelingen in Libanon. De laatste jaren leidt deze situatie zowel in de media als in de Libanese politiek tot een grotere antivluchtelingenretoriek. Volgens de mensenrechtenorganisaties doet het Libanese leger regelmatig invallen in de Syrische vluchtelingenkampen waarbij het leger zich schuldig maakt aan mensenrechtenschendingen zoals willekeurige arrestaties, foltering en intimidatie.

In het laatste kwartaal van 2019 en het begin van 2020, nam het aantal rellen op straat toe. Tegelijk was er in de verslagperiode sprake van een constant laag aantal gewelddadige incidenten ('violent incidents'). In totaal waren er 49 '*violent incidents*', waarvan 18 '*battles*', 17 '*explosions/remote violence*', en 14 gevallen van '*violence against civilians*'. Het betrof over het algemeen kleinschalige, geïsoleerde incidenten, verspreid over Libanon. Het aantal gedode personen werd op dertien geschat, waarvan ruwweg de helft burgerdoden. In de categorie '*violence against civilians*' vielen naar schatting drie burgerdoden, in de categorie '*explosions/remote violence*' één en in de categorie '*battles*' twee. Volgens het ACLED vielen bij de rellen geen doden. Het geweld tegen burgers bestaat hoofdzakelijk uit buitensporig geweld van de veiligheidstroepen tegen betogers en eiste ongeveer duizend gewonden.

In de Bekavallei vinden sinds het begin van de Syrische oorlog ontvoeringen plaats. In de periode van mei 2019 tot maart 2020 ging het om minstens vijf gevallen. Het Libanese leger controleert ondertussen bijna de volledige Syrisch-Libanese grens en er blijven slechts een tiental illegale grensposten over. Het vertrek van de strijders van extremistische organisaties maakte niet alleen een einde aan de conflicten tussen de extremistische organisaties, waaronder Islamitische Staat (IS), Jabhat al-Nusra (JN), Jabhat Fatah al-Sham (JFS), Hayat Tahrir al-SHAM (HTS) enerzijds en het Libanese leger of Hezbollah anderzijds, maar ook aan het geweld tussen de extremistische organisaties, die tot dan wedijverden voor de controle van het strategische gebied langs de grens met Syrië.

Met het einde van het gewapend geweld en controle van het Assad-regime in een groot deel van West-Syrië, werden de aanvallen vanuit Syrië (raket- en morteraanvallen door rebellengroepen en luchtaanvallen door het Syrische leger) tot nul herleid. Na de zomer van 2017 werd geen Syrisch grensgeweld meer gerapporteerd. Het geweld in Baalbek, Hermel en Akkar bestaat hoofdzakelijk uit geïsoleerde incidenten omwille van criminele of clanmotieven.

In Tripoli blijft de situatie rustig ondanks dat er sprake was van incidenten tijdens de anti-regeringsbetogingen.

In Beiroet, waar meer dan de helft van de betogingen sinds 2015 plaatsvond, vielen er gewonden bij de confrontaties tussen betogers en ordetroepen en waren er arrestaties dewelke met geweld gepaard gingen. Half december 2019 stak er opnieuw sectair geweld op en tijdens straatgevechten tussen aanhangers van Hezbollah en Amal en betogers vielen in één weekend 521 gewonden.

De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is relatief stabiel. VN-resolutie 1701 die een einde maakte aan het conflict tussen Hezbollah en Israël in 2006 wordt grotendeels nageleefd. Er vinden slechts kleine wederzijdse vergeldingsacties plaats, waarbij geen burgers gevisieerd werden en ook geen burgerslachtoffers vielen. Dit was ook het geval toen eind augustus 2019 een Israëlische drone ontplofte en een andere drone crashte in de zuidelijke buitenwijken van Beiroet. Er volgde een reeks vergeldingsacties aan beide zijden, waarna de situatie weer tot rust kwam.

In de Palestijnse kampen blijft de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen inspanningen om escalatie van geweldincidenten te vermijden. Bij de gewapende incidenten in de Palestijnse kampen worden over het algemeen geen burgers gevisieerd. Meestal betreft het gewapende confrontaties tussen rivaliserende gewapende groepen onderling, binnen een groepering of tussen een gewapende groepering en een controlepost van het leger net buiten het kamp. Aangezien de kampen dichtbevolkt zijn vallen hierbij soms burgerslachtoffers te betreuren. De Palestijnse vluchtelingen en organisaties namen officieel geen deel aan de massale protesten maar honderden Palestijnen betoogden niettemin bij wijze van steun aan de Libanezen. De Palestijnen kwamen ook op straat om te protesteren tegen het plan van Trump maar er werd geen enkel incident gerapporteerd. Als gevolg van de nieuwe Libanese maatregelen ter verplichting van een werkvergunning voor buitenlandse arbeiders vonden er midden juli 2019 dagelijks betogingen plaats. In sommige kampen werd een algemene staking georganiseerd en werden de in- en uitgangen van de kampen gesloten. In het Mieh Mieh-kamp sloten de verschillende Palestijnse facties en het Libanese leger op 10 mei 2019 naar aanleiding van verschillende gewapende confrontaties tussen de Palestijnse facties onderling of met het Libanese leger, een overeenkomst om de veiligheidssituatie te verbeteren. Wat de situatie in het kamp Ayn al-Hilwah betreft, dient opgemerkt te worden dat de problemen in grote lijnen terug te brengen zijn tot een machtsstrijd tussen Fatah en radicaal-islamitische groeperingen enerzijds, en wrijvingen binnen Fatah anderzijds. In 2019 vielen bij veiligheidsincidenten tussen verschillende gewapende rivaliserende partijen in het kamp minstens vijf doden en tien gewonden. Als gevolg hiervan opende het Libanese leger in augustus 2019 de toegangswegen tot het kamp zodat de bewoners konden vluchten tijdens de gevechten. Eind augustus 2019 namen de spanningen tussen de partijen af na een verzoeningsmeeting. Het geweld in Ayn al-Hilwah en Mieh Mieh genereerde de voorbije jaren geen significante volksverplaatsingen maar slechts tijdelijke ontheemding.

Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de ontwikkelingen in Syrië een negatieve uitwerking hebben gehad in Libanon, waarbij ook burgerslachtoffers zijn gevallen, dat toenemende spanningen tussen leden van de verschillende geloofsgemeenschappen hebben geleid tot toenemend sektarisch geweld en dat de anti-regeringsbetogingen die plaatsvinden sinds eind 2019 op hardhandige wijze worden onderdrukt, dient na grondige analyse van de beschikbare informatie te worden besloten dat burgers in Libanon actueel geen reëel risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker brengt algemene informatie aan bij het verzoekschrift en in zijn aanvullende nota die hij neerlegt ter terechtzitting. Ter terechtzitting wijst hij tevens op de impact van de explosie in Beiroet van 4 augustus 2020. Met de loutere verwijzing naar de grote nationale onrust in Libanon, de manifestaties tegen het regime en het excessief gebruik van geweld tegen de manifestanten door de veiligheidsdiensten, en het neerleggen van algemene informatie in dit verband, die inhoudelijk aansluit bij de informatie waarop voormelde analyse is gesteund, brengt verzoeker geen elementen bij die een ander licht kunnen werpen op voorgaande analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon. Waar verzoeker voorts aanhaalt dat de Iraanse generaal Qassem Suleimani, die steun bood aan het Libanese Hezbollah, gedood werd door de Verenigde Staten en hij uit de artikelen *“Hezbollah vows to end US military presence in Middle East”* van Time van 5 januari 2020 en *“Iran’s proxy threat is the real problem now”* van Foreign Policy van 10 januari 2020 afleidt dat er ernstige aanwijzingen zijn dat de situatie in zijn land van herkomst aan het escaleren is en zou kunnen leiden tot willekeurig geweld met vele burgerslachtoffers, merkt de Raad op dat uit de door verzoeker bijgebrachte informatie weliswaar blijkt dat Hassan Nasrallah, leider van Hezbollah, dreigende taal heeft gesproken waarbij hij heeft gezworen de aanwezigheid van het Amerikaanse leger in het Midden-Oosten te beëindigen en heeft gedreigd dat het Amerikaanse leger de prijs zal betalen voor de drone-aanval waarbij generaal Qassem Soleimani in Irak werd gedood en dat Amerikaanse basissen, oorlogsschepen en soldaten allemaal doelwitten zijn na de recente moord op de Iraanse generaal, doch nergens uit deze informatie kan worden afgeleid dat deze dreigende retoriek of voormelde drone-aanval waarbij generaal Qassem Soleimani in Irak werd gedood enige invloed heeft (gehad) op de veiligheidssituatie in Libanon. Wat de impact van de explosie in Beiroet betreft, merkt de Raad op dat verzoeker niet verder komt dan een algemene verwijzing naar de huidige algemene situatie in Libanon zonder dat hij dit betreft op zijn persoon.

2.9. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stelen op een correcte feitenvinding. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier en dat verzoeker de kans kreeg om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen.

De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Het zorgvuldigheidsbeginsel is niet geschonden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.10. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.11. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen.

De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien september tweeduizend twintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS